

ת"פ 56612/12/15 - מדינת ישראל נגד ר ז, ז ש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 56612-12-15 מדינת ישראל נ' ז ואח'
לפני כבוד השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד איציק אמיר

המאשימה

נגד

1. ר ז

ע"י ב"כ עו"ד יואב ציוני

2. ז ש

ע"י ב"כ עו"ד אופיר כתבי

הנאשמים

הכרעת דין

1. נאשם 1 והמתלוננת א א (להלן: "**המתלוננת**") הינם בני זוג גרושים מאז חודש ינואר 2008. במהלך תקופת נישואיהם נולד להם בן, שהיה במועד הרלוונטי לכתב האישום כבן 9 (להלן: "**הבן**") והתגורר עם המתלוננת, באותו מועד, בדירה ברח' ---- (להלן: "**הבניין**").

בין המתלוננת לנאשם 1 היה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום סכסוך בנוגע להסדרי הראייה של נאשם 1 עם הבן, כשלטענת נאשם 1 מנעה ממנו המתלוננת, באותה תקופה, להיפגש ו/או לראות את הבן.

2. נאשם 2 היה שכנה של המתלוננת, בתקופה הרלוונטית. במסגרת יחסי השכנות הכיר את נאשם 1 וביקש או התבקש על ידו, לסייע לו להיפגש עם הבן, על ידי שכנועו בחשיבות הקשר עם אביו הטוב והמטיב.

3. כתב האישום מחולק לשני אישומים הראשון כנגד נאשם 2 והשני כנגד נאשם 1 כשהחוט המקשר בין השניים, היא העובדה שהאירועים המתוארים בשני האישומים שבכתב האישום, אירעו באותו יום, וכולם על רקע הסכסוך הנוגע לראיית הבן. האירוע הראשון מיוחס לנאשם 2 והאירוע השני לנאשם 1.

4. על פי עובדות **האישום הראשון**, בתאריך 14.10.15 בשעה 7:50 לערך, בחדר המדרגות של הבניין, ניסה הנאשם 2 לשוחח עם הבן.

לאחר שהמתלוננת ביקשה מנאשם 2 שלא ישוחח עמו, החל נאשם 2 לרדוף אחריה ואחר הילד תוך שהוא אומר

לילד "אבא שלך זהב אבא שלך טוב" וכן "אבא שלך מסר לי שהוא יבוא לקחת אותך".

בהמשך, כשהגיעו לכניסת הבניין תקף הנאשם 2 את המתלוננת שלא כדין בכך שדחף אותה לתוך חדר האשפה, הצמידה לקיר, הצמיד את פניו לפניה בצורה מאיימת, קילל ואיים עליה באומרו "רוסיה זונה כשתמותי אנחנו נבוא לקחת את הילד" בכוונה להקניטה או להפחידה.

5. על כל אלה מיוחסות **לנאשם 2** בפרק הוראות החיקוק העבירות כדלקמן:

תקיפה סתם - עבירה על פי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**");

איומים - עבירה על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

6. על פי עובדות **האישום השני**, בתאריך 14.10.15, שלח הנאשם 1, בזה אחר זה, לטלפון הנייד של המתלוננת 3 מסרונים בעלי אופי מטריד וכן איים עליה, כדלקמן:

בשעה 12:41 שלח מסרון שזו לשונו: "הפקדתי את המזונות, שתיקני בזה הרבה..... ותישמרי על הבריאות שלך.. הבנתי שאת יורדת מהפסים. חכי עוד לא התחלתי.. זה מה שייעשה לאם שממרידה את הבן נגד אבא.. כל המכות משמייים יורדים עליה".

בשעה 12:42 שלח מסרון שזו לשונו: "ופעם הבאה לפני שאת מגישה נגדי תלונות שקר וכזב במשטרה ולפני שאת תובעת אותי בבית משפט... תחשבי עם מי יש לך עסק".

בשעה 12:55 שלח מסרון שזו לשונו: "ובקשר לפרסום שלך בפייסבוק שדפק לבן שלך את החיים כי הכיתה יורדת עליו, שלושה הורים הגישו תצהיר שזה פגע בהם ובילדיהם. התביעה בגין לשון הרע בדרך. מאה אלף שקל זה הפיצויים שתשלמי. יש חוק בבית משפט. על הכל תשלמי. בחיים צריך לדעת עם מי להתעסק ובמה זה כרוך. עכשיו תלמדי על הכיס ועל כל התסבוכת שאת שקועה בה. זהו לא אפנה יותר".

7. על כל אלה מיוחסות **לנאשם 1** בפרק הוראות החיקוק העבירות כדלקמן:

איומים - עבירה על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

הטרדה באמצעות מתקן בזק - עבירה על פי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושירותים), התשמ"ב - 1982 (להלן: "**חוק התקשורת**").

8. **במענה לאישום הראשון** הודה הנאשם 2, באמצעות בא כוחו דאז, כי נכח בבניין במועד הרלוונטי וכי ניסה לשוחח עם הילד, אך כפר בכך שתקף את המתלוננת או איים עליה.

9. **במענה לאישום השני** הגיש נאשם 1, באמצעות בא כוחו, כפירה מפורטת בכתב והודה כי בינו לבן המתלוננת קיים סכסוך על רקע הגירושין והסדרי הראייה של הבן.

כמו כן הודה בשליחת שלושת המסרונים, אולם טען כי אף שנשלחו שלושה מסרונים המדובר בהודעה אחת, לא מטרידה ולא מאיימת שנשלחה כדין במסגרת מערכת היחסים בין הצדדים על רקע הסדרי הראייה, כשהמסרון הראשון שנשלח בשעה 12:41 אינו מכיל הטרדה או איומים ושני המסרונים הנוספים נשלחו כהמשך למסרון הראשון.

הנאשם 1 כפר בתיאור הדברים ובטענות לאיום או הטרדה או במודעות או כוונה להטריד או לאיים כשלטענתו תוכן המסרונים מכיל אזהרה כדין מפני הליכים משפטיים צפויים.

10. **ראיות המאשימה להוכחת האישום הראשון:**

הראייה המרכזית הינה עדות **המתלוננת**, כשאליה מצטרפות מספר ראיות לחיזוק מהימנותה, הכול כפי שיפורט להלן.

בעדותה סיפרה המתלוננת על האירוע בו היה מעורב נאשם 2 במועד הרלוונטי לכתב האישום.

על פי עדותה נאשם 2 נהג לפנות אל הבן להפציר בו להיפגש עם אביו, נאשם 1, מבייש אותו על סירובו לעשות כן ומטיח בו כיצד הוא מעז לא לראות את אביו, כל זאת חרף בקשותיה החוזרות ונשנות להרפות ממנו.

באותו יום סמוך לשעה 07:45 יצאה עם בנה מהדירה בדרך לבית הספר ואז נתקלה בשכנה, נאשם 2, שהמתין בקומת מתחתיה, קומת מגוריו ושוב פנה לבן ואמר לו "אתה חייב לראות את אבא שלך, אבא שלך זהב" "איך אתה מעז לא לראות את אבא שלך" "לאמא שלך יהיה רע אם לא תראה את אבא שלך".

בתגובה לפנייתו של נאשם 2 לבן פנתה אליו המתלוננת, דרשה ממנו שיחדל מלדבר עם בנה על הנושא כי בדעתה להגיש נגדו תלונה במשטרה והמשיכה לרדת למטה עם הבן כשהנאשם עוקב אחריהם.

בהגיעם לפתח חדר האשפה, הממוקם בכניסה לבניין ואשר היה פתוח באותה שעה החל הנאשם להתקדם לכיוונה כשהוא מטיח בה איך היא מעיזה להפריד בין הבן לאבא. בתגובה, על פי דבריה, החלה לסגת "**אין סיבה שגבר זר עם הבל פה מסריח יתקרב לכיווני ויתחיל לאיים עם הפצרות כאלו, מצאתי את עצמי צמודה לפתח של חדר הזבל, כשהפנים שלו מולי, ממש מול פניי, עם כל השערות של הזקן והסירחון שנודף ממנו. (העדה הדגימה את המרחק בינה לנאשם 2, ממש צמוד עם פניו לפניה). הוא המשיך לדבר על זה שהילד יהיה עם האבא, אני כל כך נבהלת ובהתחלתי לצרוח בקולי קולות "הצילו", זה מה שהצלחתי להוציא. אני מודה שהייתי נורא נסערת ומבוהלת. צעקתי "הצילו" וברחתי החוצה ו-י' (הבן - ה.ג.) עמד מטר ממני[...]** הדיבור היה על זה שהילד יהיה עם אבא שלו ואני הרוסייה, "אשלם על זה".

בחקירתה הנגדית ביקשה באת כוח הנאשם 2 לאמת עמה את גרסתה לפיה הנאשם, שנראה כאיש מערות, על פי

תיאורה של המתלוננת, עמד מולה פנים מול פנים ובתשובתה לשאלה שהופנתה אליה בעניין השיבה המתלוננת שהוא עמד מולה "מספיק קרוב שאחוש בסירחון, מספיק קרוב שאחוש בהבל הפה שלו", כי הרגיש לה שהוא נראה כמו איש מערות "זה הדימוי שלי לאדם קדמון עם זקן לא נקי עם הבל פה מסריח. הקרבה הייתה מספיק שאחוש בכל אלה".

עם זאת בעדותה, בעת שתיארה את השתלשלות האירוע, לא סיפרה המתלוננת שנאשם 2 תקף אותה ודחף אותה, כמתואר בעובדות כתב האישום, ותיארה רק סיטואציה של איומים בהתנהגות.

אמנם במהלך עדותה, הן בחקירתה הראשית והן בחקירתה הנגדית, ציינה כדרך אגב שנאשם 2 תקף אותה, אך דבריה אלה לא באו בקונטקסט של תיאור האירוע, אלא כאמירות אגביות.

ראיות חיזוק:

א. גרסת נאשם 2 לגבי הרקע לאירוע והעובדה שהמתלוננת צעקה בסופו "הצילו, הצילו"

אין מחלוקת כי האירוע החל על רקע פנייתו של נאשם 2 לבן, נוכח סירובו של האחרון להיפגש עם אביו.

על פי גרסתו של נאשם 2, שנמסרה בחקירתו במשטרה ובהמשך בעדותו בבית המשפט, בפגישה אקראית עם נאשם 1 שמע מפי האחרון שאינו מדבר עם בנו והתבקש על ידו להגיד לבן שיש לו אבא טוב. לכן פנה, לדבריו בשתי הזדמנויות, השנייה במועד האירוע, לבן ואמר לו שיש לו "אבא מתוק חמוד".

לדבריו, בתגובה לפנייתו השנייה לבן פנתה אליו המתלוננת "כולה בוערת" ואמרה לו "תקשיב לי [...] פעם אחרונה שאתה מדבר עם הילד". לפנייתה זו לא הגיב, היא ירדה במדרגות והוא ירד אחריה, היא פנתה שמאלה ועמדה ליד הקיר, בין דלת הכניסה לבניין לבין חדר האשפה, הנמצא עדיין בתחום הבניין והוא נשאר לעמוד בפתח הבניין "כי המבט שלה הסעיר אותי, היא הייתה חיוורת כולה כשהיא יצאה מפתח הבניין [...] היא עמדה, כשיצאתי היא הסתכלה עליי במבט כזה עוד למעלה. אז תהיתי מה אמרתי. כאילו מה התגובה שלה" ופתאום היא "התחילה לצעוק הצילו הצילו, וראיתי שהילד מסתכל עלי ומסתכל עליה ומתחיל לצעוק גם".

לשאלת ב"כ נאשם 1, האם הייתה לה סיבה לצעוק השיב "אני לא התקרבתי אליה. המרחק בינינו היה 2.5 מ'. עמדתי שם, כשהיא צרחה עמדתי מסומר במקום. לא זזתי לא ימינה ולא שמאלה. לא הייתה לה סיבה לצרוח. לא התקרבתי אליה, לא איימתי עליה".

לשאלת ב"כ המאשימה למה המתלוננת צעקה "הצילו" אם היה בינה לבין מרחק של כ-2.5 מטרים השיב נאשם 2 "תשאל אותה" כשחזר ב"כ הנאשם על שאלתו השיב "לא ניגשתי אליה, לא פניתי אליה ולא איימתי עליה". ובהמשך השיב "אני לא יודע מה הרקע שלה. אין לי הסבר". לדבריו כשהמתלוננת החלה לצעוק הוא אמר לילד "תראה איזו אימא צרחנית יש לך, יש לך אבא טוב ואימא צרחנית".

ב"כ המאשימה הטיח בנאשם שגרסתו מופרכת והציג בפניו את גרסתה לפיה נצמד אליה ואיים עליה ולכן לא בכדי נכנסה להיסטריה וצעקה. בתגובה חזר הנאשם על עמדתו לפיה לא ניגש אליה, לא נצמד אליה ולא התקרב

אליה.

ב. מצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירוע -

מיד לאחר האירוע כשהיא עדיין נסערת הגיעה המתלוננת לתחנת המשטרה להגיש תלונה.

החוקרת נחמה ארדי (להלן: "החוקרת") רשמה בגוף טופס גביית תלונתה של המתלוננת נגד נאשם 2, את התרשמותה ממצבה הנפשי של המתלוננת בעת שנכנסה לחדרה באלה המילים "המתלוננת מבוהלת ובוכיה".

בעדותה בבית המשפט הסבירה את הסיבה והנסיבות לרישום ההערה על מצבה הנפשי "ההערה הזו נרשמה עוד לפני שגבייתי ממנה עדות. היא נכנסה בצורה כמו שהיא נכנסה אליי, למדתי שצריך לרשום את מה שאני רואה".

בהמשך הודעת המתלוננת רשמה החוקרת הערות נוספות "המתלוננת פורצת בבכי", "המתלוננת מתקשה לדבר מהבכי" ובעדותה הסבירה כי בעת שהמתלוננת סיפרה על מעשיו של נאשם 2, באירוע מושא כתב האישום, שוב פרצה בבכי ועל כן רשמה זאת כ"הערת חוקרת" בגוף ההודעה.

עדויות של החוקרת לא עורערה ומהימנותה לא נפגעה, בעקבות חקירתה הנגדית, שנגעה כולה לאופן חקירת האירוע ולא לשאלת התרשמותה ממצבה הנפשי של המתלוננת כפי שנרשם, כאמור, בהערותיה בגוף הודעת המתלוננת.

הדעת נותנת שאם לא נחקרה על מצבה הנפשי של המתלוננת, אזי אין מחלוקת כי מצבה של המתלוננת היה כמתואר בהערות החוקרת.

המתלוננת עצמה העידה על תחושותיה בעקבות האירוע ותיארה תחושה של "הלם, פחד, סטרס".

ג. עזיבת הדירה -

בעדותה הראשית סיפרה המתלוננת כי לאחר האירוע המתואר באישום הראשון, עזבה את הדירה, בה התגוררה במשך כ-6 שנים ועברה להתגורר עם הבן בבית אמה "מאותו יום אנחנו כבר לא גרנו בדירה הזאת עד שעברנו לבית אחר, לא חזרנו לגור שם [...] לא יכולנו לגור שם יותר".

גרסתה זו של המתלוננת לא עורערה ולא נסתרה לא בחקירתה הנגדית, משלא נחקרה על כך כלל, ולא בראיות אחרות והנאשמים כלל לא התייחסו לכך בעדותם.

11. **ניתוח הראיות לאישום הראשון ומהימנות.**

עמוד 5

לכאורה עומדות לפניי גרסה מול גרסה, שכן לא הובאו, לא על ידי התביעה אף לא על ידי ההגנה, עדי ראיה לאירוע והמאשימה ויתרה על עדותו של הבן, שביום האירוע היה כבן 9, והיה עד להתרחשות.

משכך, עליי לבדוק בזהירות רבה את מהימנות גרסת המתלוננת, שהינה עדות יחידה ואת ראיות החיזוק בטרם ייקבע שדי בהם כדי להוביל להרשעת הנאשם.

התרשמתי כי המתלוננת אישה אינטליגנטית, קשה ונוקשה, דעתנית ובלתי מתפשרת ולא מן הנמנע שאף תרמה לנתק שבין נאשם 1 לבן, אף כי לא הובאה כל ראיה לכך ולהיפך.

הנאשם 1 עצמו, על אף טענתו כי המתלוננת גרמה לנתק בינו לבין הבן, כשאין ספק שנתק זה הוא מקור הסכסוך בין נאשם 1 למתלוננת, סיפר בחקירתו במשטרה ובעדותו על שלושה אירועים שאירעו לו עם הבן בסופם הביע הבן את רצונו לנתק עמו את הקשר.

האחד - בעקבות התנגדותו להיענות לבקשת הבן לשנות את שם משפחתו לשם האם, שאז הטיח בו הבן שלא ידבר אתו עד שהשינוי יעשה.

השני - לאחר שעזב מסיבת כיתה של הבן מבלי לומר לו שלום. כשהתקשר למחרת לבן אמר לו הבן שבגלל שהלך ולא אמר לו שלום הוא אינו רוצה יותר לראותו בחיים.

השלישי - כשהבן סרב לצאת עמו ועם זוגתו לסופשבוע בצפון פנה אליו ושאל אותו "למה אתה מתנהג כמו חמור" בתגובה ענה לו הבן "קראת לי חמור?" והוא השיב "אתה מתנהג כמו חמור". מאותו רגע, לדבריו, הבן מסרב לראות אותו, להיפגש עמו, לדבר או לכתוב.

לכאורה שלושה אירועים שאינם קשורים במתלוננת אלא ביחסיו הישירים עם הבן.

לצד התרשמותי זו מהמתלוננת, התרשמתי גם כי היא חוותה את האירוע מושא האישום הראשון על פי תיאורו על ידה, בעדותה בבית המשפט.

נכון שבתלונתה במשטרה טענה, בנוסף לתיאור האירוע על ידה בעדותה בבית המשפט, שנאשם 2 דחף אותה לחדר האשפה ואילו בעדותה בבית המשפט תיארה רק שהתקרב אליה וקרר את פניו לפניה עד שיכלה לחוש את הבל פיו ולהריח את הריח שנדף מפיו, באופן שהפחידה. אולם, תגובתה למעשה נאשם 2, החל מצעקותיה בזמן האירוע "הצילו, הצילו", שכאמור, אין מוכחות על ידי נאשם 2, המשך בפנייתה המיידית להגשת תלונה במשטרה על שארע לה, כשהיא ממררת בבכי ובמצב נפשי קשה וכלה בעזיבתה המיידית את מקום מגוריה, מבלי שיהיה לה מקום מגורים חלופי, יחד עם תיאורה את תחושותיה כשהריחה וחושה את הבל פיו, שכנעוני כי דברי אמת בפייה וכי הנאשם התקרב אליה עד למרחק של סנטימטרים ספורים מפניה ומגופה באופן שהטיל עליה אימה ומורא, נוכח סירובה שידבר עם בנה ויתערב בסכסוך הקיים בינה לבין נאשם 1 על הסדרי הראיה עם הבן.

לא ניתן לנתק את מעשיו של נאשם 2 מתחושותיו שהמתלוננת גורמת עוול לנאשם 1, בכך שאינה מתירה לו, כפי

שהבין מנאשם 1, להיפגש עם הבן, תחושות אותן הביע לכל אורך עדותו, ומחוסר שביעות רצונו מסירובה לאפשר לו לדבר עם הבן ולהחמיא בפניו על אביו וכן מסלידתו ממנה, כשנהג לקרוא לה, כדבריה "רוסיה זונה", עד שאפילו נאשם 1, לדברי האחרון, רב עמו על כך שקילל אותה "רוסיה גויה זונה", כפי שהעיד באמרתו במשטרה מתאריך 15.10.15.

מאידך, לא נתתי אמון בגרסת הנאשם לפיה החלה המתלוננת לצעוק "הצילו, הצילו" ללא כל סיבה כשהוא רק עומד ומביט לעברה ממרחק של כ-3 מ'.

הן נאשם זה והן נאשם 1 ניסו להציג כלוקה במחלת נפש, ללא כל סימוכין לטענתם, כשהמתלוננת עצמה לא עומתה עם טענתם ולא נשאלה על מצבה הנפשי ולו שאלה אחת במהלך חקירתה הנגדית ע"י באי כוח הנאשמים.

התרשמתי שנאשם 2, שחש שנעשה עוול לנאשם 1 בניתוקו מהבן ביקש לסייע לו להיפגש עם הבן ולא בחל בכל דרך כדי להשיג את מטרותיו, בין אם על ידי פניות חוזרות לבן הקטין, חרף התנגדות מפורשת של המתלוננת שהביעה בפניו את התנגדותה ובין אם על ידי הבעת חוסר שביעות רצונו מתגובתה באלימות כמתואר על ידה.

12. ראיות המאשימה להוכחת האישום השני:

באופן מפתיע מספר שעות לאחר האירוע שהתרחש בין נאשם 2 למתלוננת שלח אליה נאשם 1 ברציפות שלושה מסרונים, שפורשו על ידה כמסרונים מאיימים ומטרדים ועל כן פנתה למשטרה והגישה נגדו תלונה.

נאשם 1 לא כפר בשליחת שלושת המסרונים האמורים, שנתפסו והוגשו כראייה לתיק ואשר תוכנם מופיע במדויק בתיאור עובדות האישום השני ואין על כך מחלוקת.

המחלוקת סבה סביב פרשנות תוכן הדברים שנכתבו במסרונים והאם הם מהווים הטרדה באמצעות מתקן בזק ואיום אסור, כטענת המאשימה או אזהרה מותרת, כטענת ההגנה.

13. **המתלוננת** העידה הן בעדותה הראשית והן בתשובותיה לשאלות ב"כ הנאשם בחקירתה הנגדית, שבעיניה יש איום והטרדה בדברים האמורים במסרונים, כי חשה מוטרדת מכך שנשלחו אליה מספר מסרונים בזה אחר זה וכי תוכן המסרונים השפיע ומשפיע על תחושת בטחונה וכדבריה **"בעיניי זה איומים והטרדה שלא ניתנים לשום פרשנות אחרת"**.

לדבריה האמירה במסרון הראשון **"חכי עוד לא התחלתי"** הינה **"אמירת איום, סמוי או גלוי, זה בעיניי המתבונן. בתור בן אדם שעבר כבר אירועים אלימים ותוקפניים מצד נאשם 1, ההודעה הזו היא לגמרי בקונטקסט של איום"**.

בהתייחסה למסרון השני הבהירה כי הבינה כשקיבלה אותו **"שמדובר במי שמרגיש שהוא מעל החוק, ואם אני**

אראה לנכון להגיע לרשויות החוק ולבקש את הגנתם, אני אמורה לשקול 'עם מי יש לי עסק', כי אולי זה אמור לגרום לי נזק שאני פונה להגנת הרשויות".

בהתייחסה למסרון השלישי הסבירה כי זה מתייחס לפרסום שלה באינטרנט, שאינו מציין את שמו של נאשם 1 ואינו פונה אליו או מתייחס לילדי הכיתה של הבן או להוריהם, כטענת הנאשם 1.

ב"כ נאשם 1 ביקש בחקירתו הנגדית לקשור בין האירוע בבוקר עם נאשם 2 לבין פרשנותה את המסרונים כמאיימים ועל כך השיבה המתלוננת **"וודאי שהאירועים האלה קשורים. אבל לא רק בגלל זה ראיתי בהודעות איום, אלא האיום הוא מפורש "חכי עוד לא התחלתי", כמו מה עוד אפשר לפרש את זה [...]"**

14. **הנאשם** התייחס למסרונים, ששלח למתלוננת במועד הרלוונטי לכתב האישום, במספר הזדמנויות - במהלך חקירתו במשטרה, בעדותו הראשית, בחקירתו הנגדית ובחקירתו החוזרת.

במהלך חקירתו במשטרה כשהתבקש להגיב לטענה לפיה יש בתוכן ההודעות איומים, השיב תשובה לאקונית "אני לא חושב שזה איום. אין פה שום איום [...]" אני לא איימתי עליה ואני לא יודע למה אמרה שפוחדת ממני".

מעבר לכך לא התייחס למשמעות הדברים שכתב ולכוונתו בעת שרשם את המסרונים. רק לעניין המסרון האחרון טען כי ציין שבכוונתו לתבוע אותה מאחר שעל פי עצת עורך דינו יש בדברים שרשמה בפוסט משום הוצאת לשון הרע נגדו.

בעדותו הראשית בבית המשפט נתן לראשונה את פרשנותו לנאמר במסרונים.

בנוגע למסרון הראשון ששלח בשעה 12:41 העיד כי הוא שולח מסרון כזה לבקשתה של המתלוננת באופן קבוע ב-10 השנים האחרונות אחרי שהוא מפקיד את המזונות.

לטענתו, יש עניין של פרשנות לתוכן המסרונים וכך לדבריו הפרשנות לפיה ביקש שתקנה עם כספי המזונות תרופות, כטענת המתלוננת, הינה שגויה שכן הוא מפרש את הדברים **"כאוכל ולא משהו אחר, רק דברים טובים. אין פה כל איום".**

לדבריו, **"כל המסרונים מתייחסים לשני דברים, לחוסר עזרה שלה לפשר ביני עם הילד, לנסות לפתור בלי משפט".** והוסיף **"זכותי להגיד שאני מגיש תביעה לבית משפט וזה מה שיעשה לאם שממרידה נגד האבא. איפה האיום? אני לא אומר שאפגע בה. אין איום. כל המכות משמיים יורדים עליך. אני כל יום מקבל מכות משמים [...]"**.

אלא מה? שהדברים אליהם מתייחס הנאשם בתגובתו לנאמר במסרונים לא באו לידי ביטוי במסרונים, אין כל

אזכור לחוסר העזרה שלה לפשר בינו לבין הילד או לניסיון לפתור את המחלוקת ביניהם ללא משפט, כשבמסרון הראשון מאשים אותה דווקא בהמרדת הבן נגדו.

יתרה מכך, משום מה לא מתייחס הנאשם בהסברו למשמעות המשפט המופיע במסרון "חכי עוד לא התחלתי", ולמה התכוון כשרשם אותו, כשאין מילה במסרון הראשון המתייחסת להגשת תביעה לבית המשפט.

בנוגע למסרון השני אמר שהוא יודע שהמתלוננת מגישה תלונות סדרתית נגד המון אנשים - אמירה שאין בינה בין המסרון ולא כלום, כשהמסרון מדבר על הגשת תלונות ותביעות נגדו בלבד.

בנוגע למשפט "תחשבי עם מי יש לך עסק" הסביר ש"הכוונה שאקח עו"ד טובים ולא אוותר על הילד, אגיש תביעות עד שאקבל את הילד ואראה את הילד שלי חזרה. את תפגשי איתי בבית משפט".

באופן מפתיע אין כל רמז במסרון לכוונותיו אלה ולהיפך, אין הוא מדבר על הגשת תביעות על ידו נגדה, אלא על התייחסות לאפשרות הגשת תלונות ותביעות נגדו על ידה. מעבר לכך, ההקשר של המשפט "תחשבי עם מי יש לך עסק", לנאמר במסרון אינו מתיישב עם פרשנותו של הנאשם למשמעות המשפט בתוך המסרון ונשמע כאיום מפני הגשת תלונה או תביעה נגדו.

בנוגע למסרון השלישי הסביר את כוונתו בהרחבה ולשאלת בא כוחו למה התכוון כשכתב למתלוננת "על הכול תשלמי" השיב "בביהמ"ש, שהיא תשלם בבימ"ש, היא עלולה לאבד את הילד שלה, בשלושת האסמסים האלה יש התייחסות לביהמ"ש ולחוק. אני מדבר על חוק. אי אפשר להחזיר את הילד בכוח, צריך שיתוף פעולה עם האם, ללכת עם איומים עם הילד לא ילך בחיים, פוצי מוצי זה מה שהולך, היא לא נתנה לי לדבר עם הילד לא ראיתי אותו חודשים, מה נותר לי לעשות? להגיש תביעה בבימ"ש. יש פה המון תסכול של אבא שלא רואה את הילד שלו ואין עם מי לדבר".

אלא שגם במסרון זה, אין כל התייחסות לנתק שבינו לבין הבן ולרצונו להגיש תביעה לבית המשפט, לאחר חודשים בהם לא ראה את בנו.

המסרון אמנם מתייחס להגשת תביעה נגדה אך זאת על רקע פוסט שפרסמה בפייסבוק שאותו פרש כהוצאת לשון הרע נגדו.

בחקירה נגדית לב"כ המאשימה טען בהתייחסו למסרון הראשון ש"להודיע לה על הפקדת מזונות זו לא הטרדה", כשהוא מתעלם לחלוטין מכל המלל שבמסרון זה ומשמעותו.

בתשובותיו לשאלות ב"כ המאשימה דחה את הפרשנות שניתנה לאמור במסרון הראשון, כאילו התכוון שהמתלוננת תקנה בדמי המזונות תרופות וטען "זו פרשנות שלך [...] אני התכוונתי שהיא תקנה בזה דברים טובים [...] אני אדם של איש ואהבה, של נתינה. שתקני בזה כל טוב, זאת כוונתי".

הנאשם אישר שכעס על המתלוננת, שלטעמו הסיתה את הילד נגדו. אך מיד בהמשך הכחיש כי כעס עליה כששלח לה את המסרונים וטען כך: **"לא. לא כעס. אני אמרתי שכשאבא לא רואה את הילד שלו, כל תחושות הרגש עוברים עליו ובמיוחד חוסר תפקוד [...]** כל התחושות עוברות מלבד אלימות ולפעול שלא על פי החוק" ב"כ המאשימה המשיך והקשה עליו בשאלה האם היה עצבני וכעס כששלח את המסרון והנאשם השיב **"ממש לא. לא כעסתי. לא קיללתי. [...]** **רציתי להרגיע את העניינים כדי לראות את הילד**".

כשנשאל למה התכוון במשפט **"חכי עוד לא התחלתי"** טען שהתכוון שיגיש נגד המתלוננת תביעות נוספות עד שיזכה לראות את הילד שלו.

כשנשאל על ידי ב"כ המאשימה האם זו דרכו להרגיע את העניינים השיב הנאשם **"מי אמר שאני ניסיתי להרגיע את המצב באמצעות המסרונים? הכול בגבולות המה שנקרא, הנורמלי. במצב שלי? מישהו אחר היה רוצח, שלא נדע, אלוהים ישמור. יש לי רגשות"**.

כשנשאל למה התכוון במשפט שרשם במסרון הראשון **"חכי עוד לא התחלתי"** טען בתחילה שהתכוון שעדיין לא התחיל **"מבחינת המשפטים בבית המשפט"** כשמיד בהמשך לכך טען שאינו זוכר שאמר משפט זה, **"אבל אמרתי שניפגש בבית משפט הרבה וזה יפגע בה ובואי נמנע מזה"**.

חבל רק שהדברים עליהם העיד הנאשם בבית המשפט לא מצאו ביטויים במסרונים הראשון והשני לא באופן מפורש אף לא בהקשר הדברים שנאמרו באותם מסרונים ולא מצאתי קשר בינם לבין המסרון השלישי אף שהנאשם ביקש לראות באמור במסרון זה כמתייחס גם לשני המסרונים הראשונים.

מהאמור במסרון הראשון ברור כי הוא מתייחס להשפעת המתלוננת על הבן שלא יפגש עמו ואילו המסרון השלישי מתייחס לפוסט שפרסמה המתלוננת בפייסבוק ואינו קשור לניתוק הקשר עם הבן.

לשאלת ב"כ המאשימה אם המתלוננת יכולה לחוש מוטרדת מהמלל שכתב בהודעות השיב **"[...] לא חשבתי לשנייה כששלחתי את המסרונים האלה וזו הטעות שלי, אני מתבייש בהם"**.

בנוגע למסרון השני השיב שבמשפט **"תחשבי עם יש לך עסק"** התכוון שהמתלוננת תחשוב עם מי יש לה עסק, כי הוא יוכיח את ההפך בכל תלונה שהיא תגיש.

בנוגע לכך שהשאיר בסוף המשפט שלוש נקודות השיב שבכל הודעה שהוא שולח הוא כותב שלוש נקודות, גם בהודעות שלא נשלחות למתלוננת, אך לא הציג כל ראיה לתמיכה בגרסתו זו.

בנוגע למשפט המופיע במסרון השלישי **"בחיים צריך לדעת עם מי להתעסק... ובמה זה כרוך"** השיב שאמר את המשפט הזה למתלוננת כמה פעמים בעבר וכונתו שהוא לא יוותר על הילד שלו ואם יהיה צורך הוא ימכור את

הבית שלו ויגור ברחוב כדי לשלם לעורכי דין הכי טובים ולהחזיר את הילד שלו הביתה. עוד השיב שהמתלוננת צריכה לקבל ממנו כאלה מסרונים "כי היא גרמה להרס של המשפחה, הוא לא מכיר בי כאבא". עם זאת טען כי "11 שנים אני גרוש ממנה, מעולם לא איימתי עליה".

בחקירה חוזרת השיב שהוא לא הסביר את תוכן המסרונים בחקירתו במשטרה מאחר שהחוקר שחקר אותו צעק עליו, אמר שיעצור אותו וכלל לא שאל אותו מה משמעות הדברים שכתב במסרונים.

15. ניתוח הראיות לאישום השני ומהימנות:

אין מחלוקת לגבי נכונות העובדות המתוארות בכתב האישום, לאחר שהנאשם הודה ששלח למתלוננת את שלושת המסרונים המפורטים בכתב האישום ואשר הוגשו כראייה לתיק בית המשפט.

המחלוקת, כאמור לעיל, נוגעת לפרשנות נוסח המסרונים וליסוד הנפשי של הנאשם וכוונתו בכתבתם ובשליחתם.

לטענת המאשימה, המסרונים מלמדים על כוונת הנאשם לאיים על המתלוננת, לאור אופי המלל בו השתמש הנאשם, על רקע יחסיו העכורים עם המתלוננת, בה רואה הנאשם את הגורם המפריד בינו לבין בנו, ובהינתן המלל המאיים ורצף שליחתם יש בהם גם כדי להטרידה.

מנגד **טוענת ההגנה** כי המסרונים אינם נושאים אופי מאיים אלא הם בבחינת אזהרה למתלוננת כי בכוונת הנאשם לפנות לערכאות המשפטיות כדי לפתור את בעיית הסדרי הראייה בין הנאשם לבן.

עבירת האיומים:

עבירת האיומים הינה עבירה הדורשת יסוד נפשי של כוונה ומכאן שיש לבחון האם הוכח שכוונת הנאשם ברישום והעברת המסרונים למתלוננת הייתה כדי להפחידה, באופן שניתן לקבוע שמשמעות הדברים שרשם היוו איום.

בע"פ 8721/04 יחיעם אוחנה נ' מדינת ישראל, עלתה סוגיית הוכחת היסוד הנפשי וכך סיכמה כב' השופט פרוקצ'יה את ההלכה המתייחסת לדרכי הוכחת צפונות ליבו של נאשם:

"הוכחת צפונות ליבו של הנאשם, אינה מותנית בכל מקרה בקיומן של ראיות ישירות במשפט. היא ניתנת להוכחה גם באמצעות חזקות עובדתיות שונות, פרי ראיות נסיבתיות, המלמדות, בהתבסס על השכל הישר ועל ניסיון החיים, על קיומה של אותה מציאות. הרשעת נאשם אינה מחייבת הוכחת האשמה מעבר לכל ספק שהוא, מרוחק או דמיוני ככל שיהא. היא מחייבת הוכחת אשמה מעבר לכל ספק סביר. על הספק הסביר להיות הגיוני ובעל אחיזה במציאות" (17.06.2007 פורסם בנבו)

הוסיף על כך כב' השופט דנציגר בע"פ 7392/06, מוחמד אבו סאלח נ' מדינת ישראל (28.06.2010), כשקבע:

"בגלל הקושי לבחון את צפונות ליבו של הנאשם הדרך ללמוד על התקיימותו של היסוד הנפשי, החבוי בנפשו של הנאשם, יהיה על פי חומר הראיות החיצוניות שהובאו בפני ביהמ"ש. כך למשל אופיו של המעשה והאמצעי בו נעשה שימוש מלמדים על התקיימותה של "הנחת הכוונה". הנחה זו ניתנת לסתירה ואף נטל השכנוע אינו עובר לכתפיו של הנאשם, אלא שעליו מוטל נטל הבאת הראיה ודי שיעורר ספק סביר על מנת לסתור את ההנחה".

בשני המסרונים הראשונים, ניתן ללמוד מאופי האמירות "חכי עוד לא התחלתי" "ולפני שאת תובעת אותי בבית משפט תחשבי עם מי יש לך עסק" על התקיימותה של "הנחת הכוונה" לאיים על המתלוננת בכל דרך שהיא, בפגיעה בה שלא כדין, בכוונה להפחידה ולהטיל עליה אימה.

אמנם מדובר בהנחה הניתנת לסתירה, אך לאור ניתוח גרסת הנאשם ניתן לקבוע כי הנחה זו לא נסתרה ובעדותו לא עורר את הספק ולא סתר את ההנחה.

כפי שצוין לעיל, הנאשם לא הבהיר את כוונתו בהזדמנות הראשונה שניתנה לו בחקירתו במשטרה וטענתו, שבאה רק בתשובה לשאלת בא כוחו בחקירתו החוזרת, לא הייתה אמינה בעיני כשמחקירתו במשטרה עולה כי לא היה בדרך החקירה כדי למנוע ממנו לטעון שהמסרונים אינם כוללים דברי איום ולתאר את מערכת יחסיו עם המתלוננת.

הסבריו לגבי תוכנם של המסרונים ולפיהם היוו אזהרה מפני נקיטת הליכים משפטיים נגדה, נדחו על ידי, מפאת חוסר סבירותם בקונטקסט הכללי, כפי שהבהרתי לעיל.

במסרון השלישי והאחרון מבהיר הנאשם במפורש כי בכוונתו להגיש נגדה תביעה על הוצאת לשון הרע לאור פרסום הפוסט שרשמה בפייסבוק, אך לא מצאתי קשר בין נסיבות המקרה בגינו מבהיר הנאשם למתלוננת כי בכוונתו לתבוע אותה לבין נסיבות המקרים בשני המסרונים הראשונים ולא ניתן להקיש מהאחרון על הראשונים ואולי להיפך, העובדה שבאחרון מציין הנאשם במפורש כי בכוונתו לתבוע אותה בעוד שבשניים הראשונים משתמש באמירות סתומות ומאיימות ללא פירוט כוונתו, אותה ניסה לטעון בעדותו, יכולות ללמד דווקא כי בכוונתו היה לפעול נגדה בדרכים לא חוקיות ובכך יש כדי להטיל עליה אימה.

מדובר במבחן אובייקטיבי. מבחינת הדברים שכתב הנאשם למתלוננת על רקע המתיחות הרבה ששררה ביניהם ובשים לב לסכסוך ביניהם לגבי הסדרי הראייה בינו לבין הבן, שלהערכת הנאשם המתלוננת היא זו שהדיחה את הבן לנתק את הקשר עמו ולסרב להיפגש עמו, היוו קרקע פורייה לאיים עליה. באמירות, עליהן עמדתי לעיל, בהן השתמש בשני המסרונים הראשונים יש גם מבחינה אובייקטיבית, בעיניו של האדם הרגיל והסביר, כדי להטיל חרדה, פחד או אימה מפני רעה צפויה, גם בלי קשר לאירועי אותו בוקר עם נאשם 2, שעל אף החשד שרצף האירועים לא היה מקרי, חשד זה לא הבשיל לכדי ראיות של ממש.

אמנם שני המסרונים הראשונים אינם מבטאים דברי איום מפורשים, בערכים המוגנים המפורטים ברישת סעיף 192 לחוק העונשין, כפי שפורשו לאחרונה ברע"פ 8736/15, **זילפה צוברי בר נ' מדינת ישראל** (17.1.18), אך ניתן ללמוד, מאופי הדברים שנכתבו במסרונים, על איום מכללל בפגיעה באחד מערכים מוגנים אלה.

בע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל** התייחס כב' השופט ברק גם למשמעות היסוד הנפשי הנדרש בעבירת איומים והבהיר:

"משמעותו של יסוד נפשי זה הינה כי המאיים הציב לנגד עיניו את המטרה של הפחדה והקנטה, כלומר כי שאיפתו - ולא המניע שדחפו לעשות המעשה הייתה להשגתו של יעד זה [...] לדעתי, יסוד נפשי זה מתקיים במקום שלמאיים הייתה מודעות, ברמה גבוהה של הסתברות, כי היעד של הפחדה או הקנטה יתממש עקב איומו, גם אם אין לו שאיפה לכך. אכן, מאיים אשר בשעת האיום מודע, ברמה גבוהה של הסתברות, לכך כי דבריו יפחידו את המאויים, פוגע בערכים מוגנים על ידי העבירה של איומים - השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפרט - באותה מידה ממש כמו מאיים אשר העמיד לנגד עיניו את השאיפה לפגוע בערכים אלה". (פד"י מג (3) 373)

מאחר שכאמור המסרון השלישי מציין בפירוש כי בכוונתו לפעול במסגרת החוק ולהגיש נגדה תביעה, לא מצאתי כי יש במסרון זה משום איום, בהבדל ובשונה מהשניים האחרים.

עבירת ההטרדה באמצעות מתקן בזק:

אין מחלוקת כי המסרונים נשלחו למתלוננת באמצעות מתקן בזק.

המחלוקת היא האם בנסיבות שליחת שלושת המסרונים יש משום הטרדה.

אקדים ואומר כי המתלוננת טענה כי המסרונים נשלחו אליה חרף צו הדדי למניעת הטרדה מאיימת שניתן בהסכמה על ידי בית המשפט לענייני משפחה במחוז ת"א בתאריך 2/5/12.

הוכח לפניי כי המתלוננת והנאשם הפרו הדדית את הצו על ידי שליחת מסרונים האחד לשני, אף שמהמסרונים, שהוגשו על ידי ההגנה ושנשלחו על ידי המתלוננת, עולה כי אלה עסקו אך ורק בנושאי ההתחשבות סביב מזונות הבן.

מכאן שבעצם משלוח המסרונים אינו רואה משום הטרדה, אם כי רצף שליחתם ביום הרלוונטי יכול לעלות כדי הטרדה במיוחד נוכח אופיים המאיים של המסרונים.

16. לטענת המאשימה שלושת המסרונים הנדונים מגבשים גם את עבירת ההטרדה באמצעות מתקן בזק.

היסוד העובדתי בעבירה זו כולל רכיב התנהגותי - "המשתמש במיתקן בזק".

עמוד 13

הרכיב הנסיבתי "באופן שיש בו כדילפוגע, להפחיד, ליצור חרדה אולגריזשלאכדין", רכיב זה פורש בפסיקה כמחייב שילוב של שימוש פיסי מטריד במכשיר, כגון **שימוש הפוגע באורח חייו של הנמען נוכח תדירותו, עם תוכן מטריד**. על כן, גם אם הייתי קובעת כי תוכן המסרונים מאיים אין די בכך על מנת שרכיב נסיבתי זה יתקיים. במקרה דנן, שליחת שלושה מסרונים בלבד, תוך פרק זמן קצר, לא עונה גם על הדרישה של הפגיעה באורח חייה של המתלוננת באופן הגורם ליצירת אי נוחות, המסיחה את דעתה מענייניה וגורמת לה מבוכה, דאגה, בלבול, והתעסקות בנושא ההטרדה.

(ראו: רע"פ 10462/03 הראר נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(2) 70, וע"פ 70868/00 (מחוזי ת"א) **מדינת ישראל נ' ברוך** (27.5.2002)).

המסקנה היא שרכיבי יסודות עבירת ההטרדה אינם מתקיימים.

17. לסיכום:

האישום הראשון - נאשם 2

לאחר שהזהרתי עצמי כי מדובר בעדות יחידה, ומשמצאתי גם תימוכין לגרסתה של המתלוננת, כפי שפורט לעיל, ולאחר שהביעה את תחושותיה מקרבת הנאשם אליה, אני קובעת שהמאשימה עמדה בנטל להוכיח כי הנאשם הטיל מוראו על המתלוננת ואיים עליה בהתנהגות, על רקע טענתו של נאשם 1 בפניו כי היא מונעת מהבן להיפגש עמו.

מאחר שהמתלוננת לא תיארה את אופן התקיפה ואת הנסיבות בהן הותקפה, לגרסתה, מצאי כי עבירת התקיפה לא הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

לאור כל האמור לעיל, אני מזכה את נאשם 2 מעבירת התקיפה ומרשיעה אותו בעבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

האישום השני - נאשם 1

לאחר ניתוח המסרונים וגרסאות המתלוננת והנאשם 1 לגבי תוכנם ומשמעותם, הגעתי למסקנה כי לא הוכח במידה הנדרשת בפלילים כי הנאשם עבר את העבירה של הטרדה באמצעות מתקן של בזק, משלא התקיימו יסודות הרכיב הנסיבתי.

עם זאת הגעתי למסקנה שהמאשימה עמדה בנטל להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי שני המסרונים הראשונים מהווים איום על המתלוננת.

לאור כל האמור לעיל אני מזכה את נאשם 1 מהעבירה של הטרדה באמצעות מתקן של בזק ומרשיעה אותו בעבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ז אדר תשע"ח, 04 מרץ 2018, במעמד הצדדים